

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce **K. Č.**, zastoupeného JUDr. Janem Pavlokem, advokátem se sídlem Praha 1, Na Příkopě 391/7, proti žalovanému **Celnímu ředitelství Brno**, se sídlem Brno, Koliště 21, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 28. 3. 2006, č. j. 29 Ca 108/2004 - 27,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 28. 3. 2006, č. j. 29 Ca 108/2004 - 27, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobce jako stěžovatel domáhá zrušení shora označeného rozsudku krajského soudu, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 11. 2003, č. j. 8333-02/03-0101-21. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto stěžovatelovo odvolání proti platebnímu výměru Celního úřadu Břeclav dálnice ze dne 30. 5. 2003, č. j. PV/100058/2001/2003, jímž mu bylo vyměřeno podle § 276 odst. 1 písm. b) zákona ČNR č. 13/1993 Sb., celní zákon a § 63 odst. 2 a 4 zákona ČNR č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků („daňový řád“), penále ve výši 198 491 Kč. Krajský soud k námitce směřující k § 276 odst. 2 písm. a) celního zákona uvedl, že žalobce v průběhu celního řízení naplnění zákonných podmínek netvrdil ani nedokladoval.

Stěžovatel v kasační stížnosti uplatňuje důvody obsažené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Nesouhlasí s názorem soudu, že měl tvrdit a dokazovat okolnosti svědčící nepředepsání úroků z prodlení a penále.

Stěžovatel má za to, že je povinností celního úřadu zabývat se tím, zda předepsání úroků z prodlení nebrání důvody podle § 276 odst. 2 celního zákona. Tato povinnost vyplývá z § 2 zákona ČNR č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků („daňový řád“). K tomu poukazuje na rozhodnutí Krajského soudu v Brně ze dne 11. 11. 2005, sp. zn. 30 Ca 32/2004. Zdůrazňuje, že ze znění § 276 odst. 2 celního zákona je zřejmé, že nepředepsání celního příslušenství není věcí diskrečního oprávnění celního úřadu, ale za stanovených podmínek jeho povinností. Z žádného ustanovení celního zákona pak není zřejmé, že by dlužník měl povinnost okolnosti v citovaném ustanovení uvedené dokazovat, případně se jeho využití dovolávat. Stěžovatel doložil také tři rozhodnutí Celního úřadu Břeclav ze dne 28. 2. 2005 o prominutí daňového nedoplatku z důvodu, že by jeho vymáháním byla vážně ohrožena výživa stěžovatele a osob na jeho výživu odkázaných. Ze všech těchto důvodů stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že v době rozhodování celního úřadu byly majetkové poměry stěžovatele vyhodnoceny tak, že užití § 276 odst. 2 celního zákona nepodporují. Žalovaný se domnívá, že pokud stěžovatel se závěrem celního úřadu nesouhlasil mohl tuto skutečnost namítnout v odvolání, což však neučinil. Není pak možné tuto námitku uplatnit až v řízení před soudem, navíc bez doložení, že jeho majetkové poměry v rozhodné době bránily předepsání úroku z prodlení. K předloženým rozhodnutím o prominutí daně sdělil, že nesouvisejí s meritorním platebním výměrem na penále v dané věci. S ohledem na datum jejich vydání nemohou být považovány za důkaz vypovídající o majetkových poměrech stěžovatele v době vydání meritorního platebního výměru na penále. Kasační stížnost považuje za nedůvodnou.

Nejvyšší správní soud je zásadně vázán rozsahem kasační stížnosti a jejími důvody (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.). Vázanost důvody však neplatí mj. tehdy, bylo-li řízení před soudem zmatečné [§ 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s.] nebo pokud bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, anebo je-li napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.].

V daném případě zdejší soud shledal zmatečnost řízení před krajským soudem spočívající v tom, že chyběly podmínky řízení. Jednou z podmínek řízení je také podmínka vztahující se k právnímu principu *ne bis in idem* (ne dvakrát o téže věci) - a to, že projednání a rozhodnutí věci nesmí bránit překážka věci pravomocně rozhodnuté (*res iudicata*). Nelze tedy vést řízení v téže věci, o níž již bylo pravomocně rozhodnuto. Totožnost je pak dána totožností účastníků a samotné věci (v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu tedy tímto správním rozhodnutím). Právě překážku věci pravomocně rozhodnuté Nejvyšší správní soud v dané věci shledal.

Ze soudního a správního spisu zdejší soud zjistil, že stěžovatel podal ke Krajskému soudu v Brně žalobu proti dvěma rozhodnutím žalovaného ze dne 28. 11. 2003, č. j. 8333-02/03-0101-21, a č. j. 8333-03/03-0101-21. Rozhodnutím č. j. 8333-02/03-0101-21 bylo zamítnuto stěžovatelovo odvolání proti platebnímu výměru Celního úřadu Břeclav-dálnice ze dne 30. 5. 2003, č. j. PV/100058/2001/2003, jímž mu bylo vyměřeno penále ve výši 198 491 Kč. Rozhodnutím č. j. 8333-03/03-0101-21 bylo zamítnuto stěžovatelovo odvolání proti platebnímu výměru Celního úřadu Břeclav-dálnice ze dne 30. 5. 2003, č. j. PV/100051/2001/2003, jímž mu bylo vyměřeno penále ve výši 4 929 Kč.

Krajský soud usnesením ze dne 4. 3. 2004, č. j. 29 Ca 58/2004-24, vyloučil žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 11. 2003, č. j. 8333-02/03-0101-21 k samostatnému řízení a této žalobě byla přidělena sp. zn. 29 Ca 108/2004. Napadeným rozsudkem ze dne 28. 3. 2006, č. j. 29 Ca 108/2004 - 27 (právní moc: 26. 4. 2006), pak žalobu proti rozhodnutí č. j. 8333-02/03-0101-21 zamítl.

Nejvyššímu správnímu soudu je však z úřední činnosti známo, že již rozsudkem ze dne 20. 5. 2005, č. j. 29 Ca 58/2004 - 42 (právní moc: 29. 6. 2005), Krajský soud v Brně zamítl stěžovatelovu žalobu proti témuž rozhodnutí žalovaného (tj. rozhodnutí ze dne 28. 11. 2003, č. j. 8333-02/03-0101-21). Rovněž odůvodnění tohoto rozsudku se vztahuje výhradně k tomuto rozhodnutí (při shodném platebním výměru i vyměřené částce) a lze tedy vyloučit, že by se jednalo toliko o chybu v psaní.

Vzhledem k uvedenému je tedy zřejmé, že Krajský soud v Brně o žalobě stěžovatele proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 11. 2003, č. j. 8333-02/03-0101-21, rozhodl pravomocně rozsudkem ze dne 20. 5. 2005, č. j. 29 Ca 58/2004 - 42, a po té o totožné věci rozhodl znovu obsahově shodným rozsudkem ze dne 28. 3. 2006, č. j. 29 Ca 108/2004 - 27. Přitom o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 11. 2003, č. j. 8333-03/03-0101-21, zřejmě nerozhodl vůbec.

Vydáním rozsudku pozdějšího tj. ze dne 28. 3. 2006, č. j. 29 Ca 108/2004 - 27, se tak dopustil zmatečnosti řízení, neboť zde existovala překážka věci soudem pravomocně rozhodnuté. Pro vydání tohoto rozsudku tak nebyly splněny podmínky řízení.

Nic na tom nemění ani skutečnost, že rozsudek krajského soudu ze dne 20. 5. 2005, č. j. 29 Ca 58/2004 - 42, byl v řízení o kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem zrušen a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 10. 2006, č. j. 2 Afs 208/2005 - 90), neboť k tomu došlo až po té, co krajský soud vydal svůj rozsudek ve věci sp. zn. 29 Ca 108/2004, ten byl totiž vydán již dne 28. 3. 2006.

Vzhledem k uvedenému nezbylo, než kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu zrušit z důvodu zmatečnosti řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s.

Bylo-li řízení před krajským soudem shledáno zmatečným, nezabýval se již Nejvyšší správní soud důvody uvedenými v kasační stížnosti týkajícími se zákonnosti soudního rozhodnutí ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tj. tím zda měl celní úřad ke znění § 276 odst. 2 písm. a) celního zákona přihlížet, aniž by se stěžovatel jeho aplikace dovolával, či nikoli. Nad rámec uvedeného však považuje zdejší soud za vhodné poukázat na to, že se touto otázkou již zabýval, a to právě ve svém rozsudku ze dne 5. 10. 2006, č. j. 2 Afs 208/2005 - 90, www.nssoud.cz. V tomto rozsudku poukázal na to, že připouští-li § 276 odst. 2 celního zákona úlevu na penalizaci, není povinností správního orgánu důvody k této úlevě vyhledávat, ale naopak je věcí povinného, aby skutečnosti svědčící v jeho prospěch uplatnil. Pokud tak z jakéhokoli důvodu neučinil, nelze to přičítat k tíži žalovanému a už vůbec z toho důvodu nelze jeho rozhodnutí označit za nezákonné.

Nejvyšší správní soud proto napadený rozsudek krajského soudu podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil, a věc mu současně vrátil k dalšímu řízení, v němž je podle odst. 3 téhož ustanovení vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku. Krajský soud se tak v novém rozhodnutí může zabývat jen žalobou proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 11. 2003, č. j. 8333-03/03-0101-21, o níž dosud zřejmě nerozhodl.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. května 2007

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu